

Sygn. akt IV U 570/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Krzywonos
Protokolant:	st. sekr. sądowy Maria Misiuda

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2020 r.

sprawy (...) Sp. z o.o. w R.

przy udziale : R. B., J. B. (1) , S. B., J. B. (2) , M. B., N. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek odwołania (...) Sp. z o.o. w R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 4 marca 2019 znak : (...)

z dnia 4 marca 2019 znak : (...)

z dnia 4 marca 2019 znak : (...)

z dnia 4 marca 2019 znak : (...)

z dnia 4 marca 2019 znak : (...)

z dnia 4 marca 2019 znak :(...)

I. oddala odwołania

II. zasądza od (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. kwotę 540 złotych / słownie : pięćset czterdzieści / tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: IV U 570/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 31 sierpnia 2020 r.

Decyzjami z dnia 4 marca 2019r. nr (...), nr (...), nr (...), nr (...) i nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., powołując na przepisy ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych wydał decyzje, w których stwierdził wysokość podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i ubezpieczenie zdrowotne z tytułu zatrudnienia odpowiednio: R. B., J. B. (1), S. B., J. B. (2), M. B. i N. W. na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) sp. z o. o. w R. za miesiąc wrzesień 2014r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy odwołując się do ustaleń kontroli przeprowadzonej u płatnika składek (...) sp. z o. o. w R. stwierdził, że wymienione w decyzjach osoby, w okresie objętym decyzją były pracownikami płatnika, świadczącymi pracę na podstawie umowy o pracę, a równocześnie wykonywały pracę w ramach umowy zlecenia zawartej z (...) sp. z o. o., których odbiorcą faktycznie był (...) sp. z o. o. w R.. W/w Spółki łączyła umowa, w ramach której (...) zobowiązywał się do stawiania do dyspozycji (...) pracowników tymczasowych, w terminie każdorazowo uzgodnionym przez strony celem wykonywania przez nich czynności związanych z ubojem, rozbiorem, pakowaniem załadunkiem i rozładunkiem drobiu i elementów z drobiu. Powołując się na przepis art. 8 ust. 1 i 2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład stwierdził, że w rozumieniu tego przepisu, który rozszerza pojęcie pracownika dla celu ubezpieczeń społecznych w/w osoby, które we wrześniu 2014r. byli pracownikami (...) sp. z o. o. w R. realizując umowy zlecenia zawarte z (...) sp. z o. o. faktycznie wykonywały pracę na rzecz własnego pracodawcy, a w związku z tym płatnikiem składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne, oraz na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu tych umów jest (...) sp. z o. o. w R..

Odwołania do powyższych decyzji złożył płatnik składek (...) sp. z o. o. w R. zarzucając błędną, dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w toku kontroli materiału dowodowego polegającą na ustaleniu, że rzeczywistym beneficjentem usług świadczonych przez R. B., J. B. (1), S. B., J. B. (2), M. B. i N. W. jest odwołująca się Spółka, a nie jej kontrahent (...) sp. z o. o. jako zleceniodawca oraz naruszenie art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez błędną wykładnię i błędne uznanie, że przepis ten ma zastosowanie również w przypadku wykonywania przez zainteresowanych czynności odmiennych od czynności wykonywanych w ramach obowiązków pracowniczych, a tym samym błędne uznanie, że osoby objęte decyzjami są pracownikami kontrahenta odwołującej na gruncie powołanego przepisu. Zarzucono także naruszenie przepisów procedury administracyjnej tj. art. 107 § 1- 3 k.p.a. oraz art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Odwołująca Spółka wniosła o zmianę zaskarżonych decyzji w całości i orzeczenie, że podstawa wymiaru składek ubezpieczonych za miesiąc wrzesień 2014r. wynosi w stosunku do poszczególnych rodzajów ubezpieczeń wymienionych w decyzji - o zł.

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie, podtrzymując stanowisko, że zgodnie z przepisem art. 8 ust. 2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dla pracowników objętych decyzjami płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne również od przychodów, które uzyskali z tytułu wykonywania umowy zawartej z (...) sp. z o. o. jest macierzysty zakład pracy, czyli (...) sp. z o. o. w R., bowiem jako pracownicy tej spółki realizując umowy zlecenia faktycznie wykonywali pracę na rzecz własnego pracodawcy. Organ rentowy domagał się też zasądzenia na swą rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sprawy z odwołań (...) Sp. z o.o. od decyzji nr (...) połączono do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia.

Ubezpieczeni nie zajęli stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Poza sporem było, że (...) sp. z o. o. w R. prowadzą działalność związaną, przede wszystkim z przetwarzaniem i konserwowaniem mięsa z drobiu. W dniu 1 sierpnia 2014r. Zakłady (...) (określanej mianem użytkownika) zawarły z (...) Sp. z o. o. w R. (określanej jako Agencja) umowę na czas nieokreślony, w ramach której Agencja zobowiązała się do rekrutacji osób fizycznych, selekcji według kwalifikacji, zatrudniania i stawiania do dyspozycji użytkownika

osób o określonych umiejętnościach i kwalifikacjach zgodnie z pisemnymi zleceniami. Agencja zobowiązała się do stawienia do dyspozycji użytkownika pracowników tymczasowych w terminie każdorazowo uzgodnionym przez strony celem wykonywania przez nich czynności związanych z ubojem, rozbiorem, pakowaniem, załadunkiem i rozładunkiem drobiu i elementów drobiu. Strony określiły, iż miejscem wykonywania usługi jest Zakład (...) użytkownika. Użytkownik zobowiązał się dopuścić pracowników tymczasowych do świadczenia pracy, kierować nimi i dokonywać zwrotu agencji wynagrodzenia pracownika powiększonego o prowizję. Zobowiązał się także zapewnić pracownikowi bezpieczne i higieniczne warunki pracy, w tym odpowiednie ubranie robocze i sprzęt ochronny, prowadzić ewidencję czasu pracy w zakresie i na zasadach obowiązujących w stosunku do pracowników.

R. B. został zatrudniony w (...) sp. z o. o. na podstawie umowy o pracę z dnia 20 czerwca 2012r. na czas określony od 20 czerwca 2012 r. do 31 maja 2017 r. w pełnym wymiarze czasu pracy jako elektryk. J. B. (1) pracował w (...) sp. z o.o. na podstawie umowy o pracę od 1 października 2010 r. do 30 września 2015 r. w pełnym wymiarze czasu pracy jako specjalista ds. zaopatrzenia. S. B. zatrudniony był w (...) sp. z o. o. od 1 kwietnia 2014r. do 31 grudnia 2014 r. jako portier-dozorca. J. B. (2) (Ż.) pracowała w (...) sp. z o. o. od 1 listopada 2013 r. do 31 lipca 2018 r. na stanowisku z-ca kierownika produkcji. N. W. zatrudniona była w (...) sp. z o.o. od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2017 r. na stanowisku drobiarz-wykrawacz. M. B. był zatrudniony od 1 września 2014r. do 31 sierpnia 2019 r. na stanowisku magazyniera.

Jednocześnie we wrześniu 2014 r. w/w pracownicy mieli zawarte umowy zlecenia z firmą (...) Sp. z o.o. Umowy zlecenia wykonywali oni po godzinach pracy, w zakładzie pracodawcy, pod kierownictwem pracownika (...). W/w we wrześniu 2014r. otrzymali odrębne wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę oraz odrębne z tytułu umowy zlecenia, od którego nie naliczono składek.

Decyzjami z dnia 23 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. stwierdził, że podstawa wymiaru składki i składka na obowiązkowe ubezpieczenie zdrowotne dla w/w osób z tytułu wykonywania umowy zlecenia u płatnika składek (...) Sp. z o.o. za miesiąc wrzesień 2014 r. wynosi 0,00 zł. Do Sądu Okręgowego w Rzeszowie wpłynęły odwołania (...) od powyższych decyzji. W sprawach zapadły wyroki oddalające odwołania.

Wydanie przez ZUS decyzji wobec (...) sp. z o. o. w R. i wobec (...) sp. z o. o. w R. było poprzedzone przeprowadzeniem kontroli i wydaniem protokołów pokontrolnych.

Zakreślony stan faktyczny nie był sporny między stronami – organ rentowy oparł swoje ustalenia na wynikach kontroli i przedstawił je w treści zaskarżonej decyzji, zaś płatnik składek w toku postępowania sądowego skoncentrował się na zarzutach natury prawnej i nie zgłaszał żadnych dowodów w celu podważenia ustaleń faktycznych postępowania administracyjnego. Dowody z dokumentów, stanowiące podstawę ustaleń w sprawie, nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiot sporu w sprawie niniejszej dotyczył przyjęcia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, że całkowita podstawa wymiaru składek z tytułu ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego R. B., J. B. (1), S. B., J. B. (2), M. B. i N. W. za miesiąc wrzesień 2014r. powinna uwzględniać zarówno przychód, jaki uzyskiwali oni z umowy o pracę u płatnika (...) sp. z o. o. w R., jak i przychód z tytułu umowy zlecenia zawartej przez nich z (...) sp. z o. o. w R..

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na niezasadność żądania sformułowanego w odwołaniu ustalenia zerowej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia w/w za wrzesień 2014r. skoro bezsprzecznie w tym miesiącu ubezpieczeni byli pracownikami, uzyskali przychód i podstawa wymiaru składek winna obejmować co najmniej przychód właśnie ze stosunku pracy, jaki łączył ubezpieczonych ze Spółką (...). Uwzględniając odwołania Sąd bezsprzecznie nie mógłby uwzględnić tak sformułowanego żądania, skutkiem czego należało je już chociażby z tej przyczyny oddalić. Sąd ostatecznie oddalił złożone odwołania od decyzji ZUS z 4 marca 2019 r., przy czym oczywiście wziął pod uwagę istotę sporu sprowadzającą się do zwiększenia podstawy wymiaru składek ubezpieczonych pracowników u płatnika (...) sp. z o.o. o przychody jakie uzyskali oni z umowy zlecenia.

Jak wynika z treści przepisu art. 6 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020r. poz. 266 t.j.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają pracownicy, a jak stanowi art. 8 ust. 1 ustawy pracownikiem jest osoba pozostająca w stosunku pracy, czyli w stosunku prawnym, który jest regulowany przepisami kodeksu pracy. Jednakże na gruncie przepisów ustawy systemowej pojęcie pracownika uległo rozszerzeniu w przepisie art. 8 ust. 2a ustawy i za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy.

Z przytoczonej regulacji prawnej wynika, że obejmuje ona obok sytuacji, gdy oba stosunki (pracowniczy i cywilnoprawny) dotyczą tych samych podmiotów jednocześnie występujących wobec siebie w roli pracodawcy - zleceniodawcy i pracownika - zleceniobiorcy, także drugą sytuację tj. gdy na istniejący stosunek pracy nakłada się stosunek cywilnoprawny między pracownikiem i osobą trzecią, na podstawie którego pracownik wykonuje pracę na rzecz pracodawcy w ramach łączącej pracodawcę z ową osobą trzecią umownej więzi prawnej. Przy czym w tym drugim przypadku istotne jest to, że to właśnie pracodawca jest rzeczywistym beneficjentem pracy świadczonej przez pracownika, bez względu na to, czy w trakcie jej wykonywania pracownik pozostawał pod faktycznym kierownictwem pracodawcy i czy korzystał z jego majątku.

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy chodziło o tą drugą sytuację tj. stan, w którym pracownik w ramach umowy cywilnoprawnej z innym od pracodawcy podmiotem wykonuje pracę, której faktycznym odbiorcą jest jego pracodawca.

Bezspornie uregulowanie to zostało wprowadzone do ustawy systemowej z uwagi na występujące w praktyce działania zmierzające do obejścia przepisów prawa, np. o czasie pracy lub uniknięcie obciążeń z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, a zatem ich celem było ograniczenie tych praktyk i ochrona interesów pracowników. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 października 2011r. sygn. III UK 22/11, OSNP 2012/21-22/266, uzasadnieniem wprowadzenia regulacji art. 8 ust. 2a ustawy systemowej było dążenie do ograniczenia korzystania przez pracodawców z umów cywilnoprawnych celem zatrudnienia własnych pracowników dla realizacji tych samych zadań, które wykonują oni w ramach łączącego strony stosunku pracy, a to celem ominięcia w ten sposób ograniczeń wynikających z ochronnych przepisów prawa pracy (m.in. w zakresie czasu pracy) oraz obciążeń z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne od tychże umów. W kontekście przepisu art. 8 ust. 2a ustawy systemowej zwrot „na rzecz pracodawcy” opisuje zatem sytuację faktyczną, w której należy zastosować konstrukcję uznania za pracownika. Jest nią istnienie trójkąta umów, tj. 1) umowy o pracę, 2) umowy zlecenia między pracownikiem a osobą trzecią i 3) umowy o podwykonawstwo między pracodawcą i zleceniodawcą. Pracodawca w wyniku umowy o podwykonawstwo przejmuje w ostatecznym rachunku rezultat pracy wykonanej formalnie na rzecz zleceniodawcy, przy czym następuje to w wyniku zawarcia umowy zlecenia/świadczenia usług z osobą trzecią oraz zawartej umowy cywilnoprawnej między pracodawcą i zleceniodawcą. Można też wskazać, że art. 8 ust. 2a dotyczy z reguły takiej pracy wykonywanej na podstawie umowy cywilnoprawnej na rzecz pracodawcy, która mogłaby być świadczona przez jej wykonawcę w ramach stosunku pracy z tym pracodawcą, z tym że musiałby on wówczas przestrzegać przepisów o godzinach nadliczbowych, powierzeniu pracownikowi do wykonywania pracy innej niż umówiona (art. 42 § 4 k.p.) i innych ograniczeń i obciążeń wynikających z przepisów prawa pracy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012 r., I UK 265/12). Czynnikiem decydującym o tym, na rzecz jakiego podmiotu praca była de facto wykonywana, jest finalny efekt tej pracy, a ściślej rzecz ujmując, należy w takiej sytuacji badać, który podmiot osiąga w ostatecznym rozrachunku korzyść z wykonania umowy. Istotne jest, co należy ponownie podkreślić, że korzyści z tejże pracy uzyskuje pracodawca. W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r. II UZP 6/09 OSNP 2010/3-4/46 wskazano, że obowiązki płatnika powinny obciążać podmiot, na rzecz którego praca w ramach umowy cywilnoprawnej jest faktycznie świadczona i który w związku z tym uzyskuje jej rezultaty, unikając obciążeń i obowiązków wynikających z przepisów prawa pracy.

Wyczerpująco i szczegółowo zakres stosowania tego przepisu wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 7 lutego 2017r. sygn. II UK 693/15, Lex nr 2238708, wskazując że „praca wykonywana na rzecz pracodawcy” to praca, której rzeczywistym beneficjentem jest pracodawca, niezależnie od formalnej więzi prawnej łączącej pracownika z osobą trzecią. Oznacza to, że bez względu na rodzaj wykonywanych czynności przez pracownika wynikających z umowy zawartej z osobą trzecią oraz niezależnie od tożsamości rodzaju działalności prowadzonej przez pracodawcę i osobę trzecią, wystarczającą przesłanką zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest korzystanie przez pracodawcę z wymiernych rezultatów pracy swojego pracownika, wynagradzanego przez osobę trzecią ze środków pozyskanych od pracodawcy na podstawie umowy łączącej pracodawcę z osobą trzecią. Z punktu widzenia przepływów finansowych, to pracodawca przekazuje osobie trzeciej środki na sfinansowanie określonego zadania, stanowiącego przedmiot swojej własnej działalności, a osoba trzecia, wywiązując się z przyjętego zobowiązania, zatrudnia pracowników pracodawcy”. Właśnie taki układ występował w okolicznościach niniejszej sprawy, zatem spełniona została norma objęta przepisem art. 8 ust 2a ustawy systemowej.

Z regulacją art. 8 ust. 2a pozostaje w związku unormowanie zawarte w art. 18 ust. 1a i w art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, dotyczące problematyki podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Skoro bowiem w sytuacjach, do których odnosi się art. 8 ust. 2a ustawy systemowej mamy do czynienia z jednym, szeroko ujętym pracowniczym tytułem obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, to konsekwentnie w art. 18 ust. 1a i następnie w art. 20 ust. 1 ustawy systemowej nakazano w stosunku do tych ubezpieczonych uwzględnienie w podstawie wymiaru składek - obok przychodu z umowy o pracę - również przychodu z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło. Zgodnie z art. 32 ustawy systemowej, pracodawcę obciąża zatem także obowiązek poboru i odprowadzenia do ZUS składki na ubezpieczenie zdrowotne za osobę „uznaną za pracownika” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa 1031/12, Lex nr 1254347). Pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o świadczenie usług zawartej z osobą trzecią, jest bowiem płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy.

Reasumując, płatnikiem tych składek, w myśl art. 4 pkt 2a ustawy systemowej, jest pracodawca, który jest zobowiązany uwzględniać w podstawie wymiaru składek za swoich pracowników także przychody uzyskiwane przez tych pracowników z tytułu umów cywilnoprawnych, o ile prace w ramach tych umów wykonują w warunkach objętych dyspozycją art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. Jednolite stanowisko w tej kwestii zostało zaprezentowane w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09, OSNP 201/3-4/16 oraz w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., I UK 252/09, Lex nr 577824, z dnia 22 lutego 2010 r. I UK 259/09, Lex nr 585727 oraz z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11, OSNP 2012/21-22/266.

W ocenie Sądu orzekającego, ustalony w sprawie stan faktyczny daje podstawę do jednoznacznego stwierdzenia, że wyżej wymienieni pracownicy, w ramach umowy cywilnoprawnej zawartej z (...) świadczyli dodatkową pracę na rzecz odwołującego (...) sp. z o. o. w R., którego byli pracownikami. Pracowali oni na terenie i w pomieszczeniach pracodawcy, przy czym rodzaj świadczonej pracy nie ma znaczenia, gdyż w przedmiotowym przepisie chodzi nie o taką samą pracę, a o pracę „świadczoną na rzecz” pracodawcy. W orzecznictwie wskazuje się, że nie jest wymagane, aby pracownik wykonywał w ramach umowy cywilnoprawnej takie same, czy nawet podobne czynności, jak w ramach stosunku pracy. Mogą być to nawet czynności o zupełnie odmiennym charakterze, o ile korzyści z tejże pracy uzyskuje pracodawca (tak - wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 grudnia 2018 r. sygn. akt III AUa 1133/17).

W sprawie oczywistym jest, że to (...) sp. z o. o. w R. korzystał na pracy wykonywanej przez swoich pracowników w ramach umów zlecenia, że to potrzeby tego podmiotu były zaspokajane, że świadczone dodatkowo prace były niezbędne w funkcjonowaniu (...) sp. z o. o. w R.. Spółka (...) była tylko formalnym pośrednikiem w zawieraniu umów i wypłacie wynagrodzenia. Zatem w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym pracowników wymienionych w zaskarżonych decyzjach, należy traktować jako pracowników (...) sp. z o. o. w R., bowiem w ramach umowy zlecenia faktycznie wykonywali oni pracę na rzecz swojego pracodawcy.

Bezsprzecznie wydając zaskarżone decyzje organ rentowy nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. wskazywanych w odwołaniach przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania należy wskazać, że Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych orzeka jako sąd odwoławczy w I instancji, działając w oparciu o przepisy art. 459-476 oraz art. 477⁸-477^{14a} k.p.c. Wśród tych przepisów znajduje się art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., którego treść determinuje możliwe w pierwszej instancji sposoby rozstrzygnięcia odwołania, tj. oddalenie odwołania lub zmianę decyzji. Taka regulacja oznacza, że zasadniczą rolą sądu ubezpieczeń społecznych jest merytoryczne rozpoznanie kwestii objętych zaskarżoną decyzją, zaś poza zakresem badania pozostają kwestie postępowania administracyjnego organu rentowego, a nadto wady formalne decyzji organu rentowego mogą być uwzględnione jedynie wówczas, gdy dyskwalifikują tę decyzję w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego - tak m.in. orzeczenia SN z dnia 21 listopada 1980r. III CZP 43/80, OSNCP 1981/8/142; z dnia 27 listopada 1984r. III CZP 70/84, OSNCP 1985/8/108; z dnia 3 lutego 2011r. II UK 271/10, Lex 817528. Postępowanie sądowe skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, zarzuty odnoszące się do naruszenia przepisów postępowania pozostają niejako poza przedmiotem rozpoznania przez sąd (por. post. SN z 28 września 2002r. II UKN 356/01, OSNP 2004/5/52). Naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, jakie zarzucił odwołujący nie mogło więc stanowić przesłanki wzruszenia decyzji przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie.

Sąd przyznaje, iż w orzecznictwie i literaturze są zgłaszane wątpliwości co do konstytucyjności przepisu art. 8 ust. 2a, a nadto Sądowi wiadomo jest, że w Trybunale Konstytucyjnym zawisła sprawa dotycząca tej materii pod sygn. SK 15/19. Jednakże Sąd orzekając w sprawie miał na uwadze także fakt jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego w odniesieniu do zakresu stosowania i wykładni w/w przepisu oraz zasadę domniemania konstytucyjności przepisów. Powyższe skutkowało nieuwzględnieniem zarzutów nakierowanych na wykazywanie sprzeczności art. 8 ust. 2a ustawy systemowej z przepisami Konstytucji RP.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy, opierając się na treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił złożone przez (...) sp. z o. o. w R. odwołania jako bezpodstawne.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r. poz. 265). Stawce minimalnej przewidzianej w § 9 ust. 2 rozporządzenia tj. 180,00 zł podlegają sprawy o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz sprawy dotyczące podlegania ubezpieczeniom społecznym. W judykaturze przyjmuje się natomiast powszechnie, iż w sprawach o składki na ubezpieczenia społeczne i o ustalenie podstawy wymiary tych składek należy poprzez § 20 rozporządzenia stosować § 2 rozporządzenia, łączący wymiar stawki minimalnej z wartością przedmiotu sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2011 r., II UZ 28/11, LEX nr 1106738). Uwzględniając powyższe oraz wysokość stawki wynagrodzenia pełnomocnika dla każdej sprawy, łączna kwota zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wynosi 540,00 zł. Taką też kwotę Sąd zasądził od wnioskodawcy (...) sp. z o. o. w R. na rzecz (...) Oddział w R..